

עטרת שלום

עלון שבועי שיע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בנושאים כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים

פרשת הקת

בס"ד, עט"ק פרשת הקת
ח' תמוז תשפ"א – שנה י"ב גליון תקס"ד

זמני הדלקת הנרות ומוצי"ש

הרה"ג מוצ"ש	ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
8:30	7:12	9:05	8:33	9:41	9:58
8:33	7:27	9:02	8:33	9:29	9:46
8:33	7:27	9:02	8:33	9:29	9:46

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם אל הסלע לעיניכם ונתנו מימיו והוצאתם להם מים מן הסלע והשקיית את העדה ואת בעיירם (כח).

ידן, שנאמר 'ועברת את אויביך' וגו' (דברים כח מה). אמר אביי, הרבה עשו כרבי ישמעאל ועלתה בידן, כרבי שמעון בן יוחי ולא עלתה בידן.

היינו שרשב"י שעסק רק בדיבורי תורה, זכה ליחוד עליון של לע"ל שהוא זווג בפה, ולכן אמר בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי אחרים.

ולזה כשעמדו בני ישראל להיכנס לארץ ישראל שהוא בחינת גאולה, רצה השי"ת שיהיה היחוד העליון של פה, ולכן ציוה השי"ת למשה

רבינו ודברתם אל הסלע בחינת דיבור, ולא יצטרכו לבחינת מעשה כמו רשב"י, כי סלע מרמוז על עסק התורה, כמו שמבואר בתיקוני"ז (דף מה.) סלע ע"ל ס', דאינון שתין מסכתות. וגם אין מים אלא תורה (בבא קמא פב.), היינו שרק יעסקו וידברו בלימוד התורה, ומלאכתן נעשית על ידי אחרים. אבל משה רבינו

ראה שהדרך הזה לא יעלה בידם כמו שאמר 'שמעו נא המרים' היינו שהתורה שלכם הם בבחינת מר סם המות, ועוד אינם ראויים ליחוד העליון, ולכן הבה את הסלע בחינת מעשה, היינו שהדרך את בני ישראל כרבי ישמעאל שלקיום התורה צריכים לעשות מעשה ולעבוד בפועל בדרך של הנהג בהן מנהג דרך ארץ.

אבל משה רבינו מעה בזה ולא האמין מה שציוה לו השי"ת שבני ישראל הם כן ראויים לזה, כמו ש'יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל' (כ

ב), היינו כמו שאיתא במרן האריז"ל (ספר הלקוטים פרשת בהעלותך פרק יא) וז"ל: סוד הסלע שחמא משה, שצוה הקב"ה ודברתם אל הסלע. כי לאה מקודם היתה פב"פ, בסוד הדיבור כברית הלשון, והיה השי"ת רוצה להעלות לרחל, שהיא סוד הסלע בסוד הדיבור, במקום אחותה. ומשה לא עשה כן בשביל אחותה, כי היא באחור באותו הפנים, והיא כלת משה, ולזה ידך את הסלע בסוד מטמרו"ן, שהיא מטה אלהים, לבוש ליסוד. ולא העלה אותם בסוד הפה והעינים, כמו ש"ה ודברת לעיניהם, שהיא לית לה עינין, בסוד עולימתא שפירתא דלית לה עינין, והוה 'לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל' עיי"ש.

רעוא דרעיון תשע"ז לפ"ק

ע"י המטה, וזהו הכאת המטה כענין אדם המכה במטהו על דבר אחד, כי הלא דוחה אותה אל אחור, כן היה מכה עם מטה נגד ז"א שיחזרו האורות אל רחל העומדת באחור הנקרא סלע. וחמא בזה כי לא היה אפשר לקבל אותן האורות ע"י אותן הכאות אל האחור, רק שתחלה תהא הסלע פב"פ, ואז בלתי

הכאה תקבל אותן האורות, אך משה חשב שע"י הכאות היה אפשר להאיר בה אף בהיותה אב"א, ומעה בזה כי לא היה אפשר לעשות כך עד שתחזור פב"פ עיי"ש.

נמצא מדבריו הקדושים שענין מה שציוה השי"ת למשה רבינו שידבר אל הסלע לפני שנכנסו בני ישראל לארץ ישראל, היה כדי שיהיה היחוד של רחל וישראל בשלימות פב"פ כמו היחוד של אב"א, אבל ע"י שהכה משה רבינו את הסלע נמנע היחוד השלם.

והביאור בזה, דהנה מבואר בעין חיים (שער לט ד"ד) דיש ב' מיני זווגים עליון ותחתון, עליון הוא זווג בפה, בחינת דיבור. ותחתון הוא זווג גופנית, בחינת מעשה. ומבואר שם שזווג תחתון גופני הוא כדי לברר זו"ן עיי"ש באריכות. וזהו שאיתא בלקוטי תורה (זכריה) שלעתיד לבוא יהיה שם הוי"ה יהי"ה, היינו שלא יהיה בחינת יחוד במעשה, רק יהיה יחוד המחשבה בסוד הדיבור כמו אב"א בחינת י"ה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות יז.) לעתיד לבא הצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנין מזוי השכינה. שהוא בחינת יחוד המחשבה.

לפי זה יש לומר, דהנה איתא במסכת ברכות (לה:), וז"ל: תנו רבנן 'אספת הגג' (דברים יא יד) מה תלמוד לומר, לפי שנאמר 'לא ימוש ספר התורה הזה מפד' (יהושע א ה) יכול דברים ככתבן, תלמוד לומר 'אספת הגג' הנהג בהן מנהג דרך ארץ דברי רבי ישמעאל, רבי שמעון בן יוחי אומר, אפשר אדם חורש בשעת חרישה, וזורע בשעת זריעה, וקוצר בשעת קצירה, ודש בשעת דישה, וזורע בשעת הרות, תורה מה תהא עליה, אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי אחרים, שנאמר 'עמדו זרים ורעו צאנכם' וגו' (סא ה.) ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי עצמן, שנאמר 'ואספת הגג', ולא עוד אלא שמלאכת אחרים נעשית על

כבר עמדו המפרשים, מה היה החמא של משה רבינו כמו מריבה, שרש"י פירש (בפסוקים יא יב, ודברים לב נא) מפני שצוה אותם ודברתם אל הסלע ולא אמר והכיתם, שאילו דברו, היה הקב"ה מתקדש לעיני כל העדה, ואומרים ומה סלע זה שאינו שומע ואינו מדבר מקיים דברו של הקב"ה, אנו על אחת כמה וכמה. אבל הרמב"ן חולק על רש"י ואומר, וז"ל: ולא נתחוו, כי מאחר שצוה 'קח את המטה' יש במשמע שיכה בו, ואלו היה רצונו

בדבור בלבד מה המטה הזה בידו. ועוד, אין הנס גדול בדבור יותר מכהא, כי הכל שוה אצל הסלע. ולכן פירש שהחמא היה משום שהכה פעמים את הסלע, שלא היה צריך להכותה רק פעם אחת בלבד עיי"ש. וצריך להבין לשיטת רש"י למה באמת שינה משה רבינו והכה את הסלע.

והנראה לומר שכתוב לפני זה 'ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צן בחדש הראשון וישב העם בקדש ותמת שם מרים ותקבר שם' (פסוק א), ופרש"י כל העדה עדה השלמה, שכבר מתו מתי מדבר, ואלו פרשו לחיים. היינו שהם כבר היו ראויים בני ישראל להיכנס לארץ ישראל.

ומיד ותמת שם מרים היינו שזה מבואר כאן בלקוטי תורה וז"ל: סוד הבאר בזכות מרים, כי הבאר בחינת רחל, ומשה יסוד אבא ואין לו זווג עם רחל, ואז היה זיווג עם בחינה אחרת בסוד דור המדבר, ורחל עדיין לא נתקנה פב"פ, ומרים היתה בחינת רחל, לכן הבאר בא בזכותה. והנה פרה אדומה לתקן רחל, ואחר התיקון הזה נאמר להוציא מים מן הסלע, ואם היה מוציא מים כדבר ה' היו עושין זווג פב"פ עם רחל, וכיון שהכה בסלע לא נעשה זווג אלא חורת פב"פ לבר, וע"כ לא נכנס לא"י שהוא רחל.

ועוד איתא שם, ענין הסלע שהכה משה, כבר בארנו במקומו שהסלע הוא רחל, לכן לא ניתן הסלע לדור המדבר, אלא לדור העתידין ליכנס לא"י ע"ש, ושם ביארנו כי כוונת משה להחזיר רחל פב"פ עם ז"א אפילו בזמן שדור המדבר קיים, בזה תבין כוונת משה שהכה את הסלע במטה, שהיה רוצה שאלו האורות דאבא היוצאין בסוד המטה דרך פנים ז"א, יחזרו אל האחור לרחל, ויתקנו שם את רחל פרצוף גמור, ע"י אותן האורות של האחור

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

וַיִּקְחוּ אֶלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה וְגו' (ט"ב).

ולכך למשה נתגלה מעמי הפרה האך ליהר ממנה, כי יכול להיות בעיני עצמו צדיק גמור בתכלית הוהירות, ואחר הבדיקה יהיה נמצא רשע גמור שאין לו חלק לעולם הבא מחמת גסות הרוח, כמו שאירע לדואג ואחיתופל וירבעם בן נבט הצורר הרשע עוכר ישראל, ואלו היה נתגלה מעמי הפרה לאמיתות, כבר היה נתבטל הבחירה מן העולם, ולמשה נתגלה. וזהו ויקחו אליך דקות דבר הנעלם הזה.

ודע כי אי אפשר להניצל מקליפה דקה הזאת אם לא בהתקשרות ניצוץ משה רבינו. וזהו ויקחו ויקחו הענין הנעלם שתמתיק בחינות נגה, ועוד יקחו פשטות מצות פרה לקיים מצות ורצון הבורא, שאמר ונעשה רצונו לנחת רוח לפניו.

היכל הברכה/ שמות רגל. מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

וְדַבַּרְתֶּם אֶל הַסֹּלֶעַ לְעֵינֵיהֶם וְנָתַן מִיָּמִיו וְגו' (כ"ח).

ולכן בגלות מאיר אור התורה יותר ממה שמאיר בארץ ישראל, וחד מינן כי סליק להתם יוכיח (כתובות עה). וכן מתקוות התורה והארה הפנימיות מאיר יותר בחוצה לארץ, עד לעתיד שיתלבש הפנימיות במלכות, ואז יהיה אורה גדול מאור השמש, ודברתם אל הסלע שימשיכו הדבור אל הסלע, שהסלע ידבר בעצמו, ואז לא ילמדו עוד איש את רעהו (ירמיה לא ד). ואם היה הסלע מדבר, היה קידוש השם גדול. וכל בחינות אלו של תורה ויהודים שאנו עושין בגלות הכל בפנימיות.

אוצר החיים/ ויקרא דף ע"ה. מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

וַיָּרֶם מֹשֶׁה אֶת יָדָיו וַיִּבֶן אֶת הַסֹּלֶעַ בְּמִטְהוֹ פַעֲמֵיהֶם וַיִּצְאֻהוּ מִיָּם רַבִּים וַתִּשָּׂתְּ הַעֲרֵה וּבַעֲרִים (כ"ב).

לכיד המצרי חנית כמגור אורגים' (רמ"א א י"ב), דא מטה דהוה חקוק ביה שמא גליפא, בנהירו דצרופי אתון, דהוה גליף בצלאל, דאקרי אורג, על שם הצרופים והשמות שמיחד אותם, ואורג אותם, 'שמא כמ"ב גונוני' (וה"ק ח"א ט"ו), 'זבהאי חב בסלע כד"א ויך את הסלע במטתו פעמים' (שם י:). שלא היה לו להוציא מים על ידי צרופי שמות ויהודים, אלא להעלות כל ישראל על ידי אמונה ומסירות נפש, כי בכח אמונה שלימה יכולין להפוך העין לזהב, וכל הטבעיים לשנות אותם, וזה הדרך נקל להעלות אף הפחות שבפחותים, כי על ידי אמונה ומסירת נפש שהיה נוסע בלב כל ישראל, היו מעלין כל מיין נוקבין וכל הברורין מארור לברוך והיה נתיקים 'בלע המות לנצח' (ישעיה כה ח) בביטול הרע לגמרי, והיה יוצא מים חיים מירושלים כמו לעתיד (וכריה ד' ח), והיו כל ישראל עולין ומעלין המלכות לבחינת אין עליון דל"א (ע"ה ש"ג פ"ב), ושורש נפש הטוב בניהו היה עולה עד שורשו דעת הרדל"א, עם כל חלקי נשמות שכולם חיים. והיה הסלע מדבר לעיני כל ישראל ריזן סתימין מים חיים, ובוה היו עולין למעלה למעלה, ואם היה נשארין איזה חלק מאנשי ערב רב ומישראל למטה שלא יעלו בעלות גדולות כאלה, להם יצטרך להשפיע על ידי מטה.

היכל הברכה/ דברים דף ט. מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

עטרת חכמים

עיונים וביאורים מרבתינו זי"ע

בְּאֵר חֲפְרֹתָ שְׂרִים כְּרוּתָ נְדִיבֵי הַעַם בְּמַחְזָק מְשֻׁעַנְתָּם וּמְמַדְבֵּר מִתְּנָה (כ"א)

ר"ל שהוא הבאר הוא השכינה הקדושה (לקו"ת בפרשה זו), עם נצוץין שלה שהם בניה, באר הזה חפרוה עוד שרים כלומר שהם אברהם יצחק ויעקב משה אהרן, הם כולם היו שרים על ישראל הקדושים. ורמז לזה באר הוא שלשה אותיות שבאברהם אב"ר, וב' אותיות מ"ה מאברהם, מרומז בס"ת של חפרוה' שרים', ונשאר חפ"ר שר", וחפור הוא יצחק, שהוא היה חופר שלשה בארות, כנגד ג' מקדשים (רמב"ן בראשית כו ב), מקדש ראשון היה כנגד אברהם, ולפי שיצא ממנו ישמעאל, לזה לא היה יכול להתקיים לעולם, ובית שני שהיה כנגד יצחק, שיצא ממנו עשו הרשע, ג"כ לא היה יכול להתקיים, אבל בית השלישי שעתידיה לבנות בב"א, יהיה כנגד יעקב, ויתקיים לעולם ועד, לזה אמר יצחק על חפירת הבאר השלישי, 'כי עתה הרחיב ה' לנו ופרינו בארץ' (בראשית כו כב). ואות ש' של שר"י הנ"ל, הוא משה, ואות ר' הוא אהרן, ואות יו"ד הוא יעקב. כרוה נדיבי העם שאול הע"ה, ודוד הע"ה, ושלמה הע"ה, עם כל צדיקים שהיו בדורות שלהם.

ושרים הם בכלל תורה שבכתב כנ"ל, שהם אברהם יצחק ויעקב משה אהרן. וכרוה נדיבי העם נביאים וכתובים, עם הצדיקים קדושי העליונים שהיו בדורות שלהם. במחוקק במשענתם הם תנאים ואמוראים, שהם סומכים לתורה שבכתב, כי בלחם ח"ץ לא היו יודעין ישראל הקדושים האך ובאיהו דרך יכולין להלך ולשמר את דרך התורה הקדושה שבכתב כנודע, לזה אמר במשענתם כסמיכה שלהם, שבעבורם נחקק ככל פרט ופרט מישראל התורה הקדושה, ובכלל נגלות התורה שלהם הוא ג"כ סתרי תורה של רשב"י ע"ה, ומר"ן האר"י ולה"ה, ובעש"ט ולה"ה, הנוכר דרך הקודש שלו כספרי תלמודיו תולדות יעקב יוסף ופורת יוסף וכו', כי בלחם לא היו יודעין ישראל כלל

ללמוד וללמד לשמור ולעשות בשכל דקדושה, וממדבר מתנה ר"ל זהו כל הצדיקים שאחר הבעש"ט עם הדורות שלהם, שהם בגלות המר הזה, הדומה ממש למדבר, להם הקב"ה נותן חידושי תורה במתנה ממש.

וממתנה נחליאל ומנחליאל במות (שם ט"ז) ר"ל, והו הדור שלנו בכלל כל ישראל הקדושים, שעתה אין לנו אלא לגמול חסד זה מזה וזה מזה, הנרמז בתיבת נחליאל ר"ת נוצר ח'סד ל'אלפים (שמות לד ז). ודוד הזה שלנו יהיה נמשך עד ביאת משיחנו שיבא כב"א, וזהו מרמז בתיבת במות העולה חת"ם, שהוא חותם של כל הגלויות.

ומבמות הגיא אשר בשדה מואב ראש הפסגה ונשקפה על פני הישימון (שם כ) ר"ל ומבמות שהוא חותם של כל הגלויות, שאז משיח בן דוד תתגלה לעיני כל חי, יבאו בני ישראל הקדושים או למדריגת הגיא, כלומר אמרו רז"ל (רש"י שמות י"ב) הגיא הוא לשון הפסק והפרד בין זה לזה, כדאמרו הגיא שביניהם כנודע, כלומר שאז יהיה הפסקה ופירוד גדול, בין הקדושה של ישראל הקדושים, לבין הקליפות והחיצונים שבאומות העולם, כי הקדושה יתעלה למעלה למעלה במדריגת גדולות בלי שיעור וערך, והקליפות יפלו למטה עד נוקבא דההום רבה כנודע, וזהו ומבמות יבאו למדריגת הגיא הנ"ל. וזהו אשר הם אלו בני ישראל, בשדה שהוא גלות אדום, שהוא עשו הוא אדום איש שדה, וכן בגלות מואב שהוא גלות עמון ומואב שבמדריגת אחרים כנודע.

ראש הפסגה ראש הוא השכינה הקדושה, בסוד ז'על ראשי שכינת אל' (קד"ש על המטה), שהוא ישיפע או לישראל חיים ארוכים, הנרמז בתיבת הפסגה נומרקון פ"ה חיי"ם, תורה שבעל פה, וכן ונשקפה שיהיה או השגחה פרמיות לכל אחד ואחד מישראל הקדושים, על פני פנים מאירין, ובפנים צוחקות, הישימון יש מאין, אמן.

בן בית' ח"א דף כב מרבינו אליעזר צני מקאמרנא

עטרת רז

רזי תורה מרבתינו זי"ע

ומבמות הגיא אשר בשדה מואב ראש הפסגה ונשקפה על פני הישימון (כ"א)

אשר בשדה מואב אותיות א"ב וא"ם, שם י"ה ב"ה, ראש הפסגה בני' פ"ה חיי"ם שורש החיים, ונשקפה על פני כולו פנים, בסוד לית שמאלא בהאי עתיקא כולא ימינא (וה"ק ח"ג קכט), והוא בחינת אין, בסוד הישימון יש מן אין והבן.

בן בית' ח"א דף כב מרבינו אליעזר צני מקאמרנא

אדם, עד שניתן לו חותם חיים, ואז על ידי התשובה שלו, יכול להגיע עד מדריגת הגיא שהוא לשון הפסק כלשון הגמרא (רש"י שמות י"ב) הגיא שביניהם, שהיה עד עתה הפסק גדול בין שם י"ה לז"ה, כדי שלא יגיע לשם י"ה או"א שום פנים, אבל עתה כשעושה תשובה, או הולך הוא מבמות הגיא ממש המבדיל שהיה לו עד עתה,

ר"ל ומבמות הגיא כלומר, אפשר לך בקיצור נמרץ, כי כל עבירות נוגעים עד תו"ם, שהם ר"ה של שם הוי"ה, כי עד שם מגיע כל הפגמים של העבירות, אבל לשם י"ה ב"ה או"א, אין שום פנים מגיע לשם כנודע (עין חיים שער המלכים פ"ז).

לזה כשעושים תשובה גמורה על חלק הרשע שיש בכל

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים ז"ע

אמרות טהרות מרבוה"ק על הרה"ק רבינו צבי הירש ב"ר יצחק אייזיק זיע"א מזידיטשוב י"א תמוז תקצ"א

זכה למדריגת הבעש"ט

מורי ורבי דודי, אחי אבי, רבי מובהק, הרה"ק רבינו צבי מזידיטשוב, שגדלני מנעורי על חיקו, וסמך ידיו עלי, ושמשתי לפניו מיום היותי בן שש שנה, עד היותי בן עשרים ושש, קדושתו ומדריגתו מי ימלא, מה שראו עיני ולא זר. כי לא קבלתי אותו לרבי מובהק, עד שהראה לי, שיש לו מדריגות מרן אלקי הקדוש הריב"ש טוב, ושחבו מי ימלא.

כל היום ביחודים

שמעתי מאממו"ר רבי יצחק יהודה יחיאל זלה"ה, שאצל מורי ורבי, רבינו דודי, הרב הקדוש איש אלקים, רבינו צבי מזידיטשוב, ראה שהיה דרכו בקדוש, כל היום ביחודים קדושים ביראה, ואהבה יתירה עם ישראל ביחד. ובעת התפלה בבוקר ובערב, היה לו התפשטות הגשמיות לגמרי, בשברון לבו, בענוות צדקו, ביחודים קדושים לאבינו שבשמים.

'זקן ביתו' אבות פ"ב מ"ד אופן ח יחוד הדיקנא

וכשהייתי ילד, חזרתי במקום אחד על יחוד הדיקנא, ואחר שעה בא מורי דודי זצ"ל למקום זה, וראה ברוח קדשו ואמר, מי היה כאן שיחוד יחודים, והחזיר לי פניו פנים שוחקות.

'זוהר חי' ח"א ז.

אור השבת

וסיפר לי [רבינו צבי מזידיטשוב זי"ע], שבהיותו בעיר בראד, גורש אותו משם בערב שבת קודש בבזיון גדול ונורא, עד שבא לביתו לעיר פודקאמין, קרוב ללילה. ולא היה לו בגדי שבת עד אחר התפלה, ואחר כך בבקר קודם התפלה, אמר לפני השם יתברך: רבונו של עולם, 'הרואה בעלבון הנעלבים, ובלבבי הנשבר, תן לי אור שאוכל להתפלל לפניך', ואמר לי בזה הלשון: 'האבין זיך אין מיר אן גצינדן מאנע אברים בעת התפלה, שלא טעמתי כזאת מימי, ולא אטעום עד אלף השביעי'. וכן היה דרכו בקדושה, שהתפלל והמשיך על עצמו בכל ערב שבת קודש יסורים ודחוק וצער, כדי שיתבטל לגמרי קודם שבת, שיכול לקבל בעת התפלה וסעודת שבת, אורו יתברך בלב טהור וקדוש נקי. וכן היה דרכו בקדושה, מפחד תמיד, שלא יכנס בלבו חלילה, איהו התנשאות זרות.

'זוהר חי' ח"ב תכו.

אימת השכינה

ופעם אחת בחג שבועות, נתאספו אליו [אצל רבינו צבי מזידיטשוב זי"ע] איהו מאות אנשים, וקודם התפלה באור הבקר, נכנסתי אצלו באיהו חדר שלו, והוא לא ראה אותי, והיה הולך בחדרו אנה ואנה. ובוכה, ומבכה שמים וארץ עמו, לפני השי"ת, ואי אפשר להביא על הכתב. וכל כך היה משפיל עצמו לפני קונו, בבכיה רבה ובקשה, שלא ידחה מאור פניו, באמרו ואפשר כל אלה שלח לי הס"מ להרים וכו', עד שנפל עלי רעדה גדולה, מאימת השכינה, ופתחתי הדלת ונסתי. וכך היה דרכו בקדושה כל ימיו, מי יוכל לספר רוב קדושתו וחסידותו.

מפחד תמיד

ואמר לי מורי ורבי הקדוש, בימי חורפי, כשהיה אור נשמתו דולקת בתורה באש להבת שלהבת, בדביקות נפלא, ואמר לי בזה הלשון: אייזק בני חביבי, הידעת בעת היותי בן ארבעים שנה, הייתי מתיירא ובוכה לפני המקום ברוך

הוא, שאפשר אני מקליפות טעות נגה. ונתכרמו פני מאוד, ולא נותרה בי נשמה. ואמר לי דודי, בני חביבי למה נדעזעת כל כך, העוד היום בכל רגע אני מתיירא שלא אהיה מקליפות טעות נגה, כי היא 'קליפה קשה', ויש הרבה שנשאר שם, והם בעיניהם גדולי ישראל, ומושכין כמה נפשות לדרכים משונים ורעים.

'נתיב מצותיך' אמונה ג כו

כל 'התחלה' הולך עם לבוש חיצוני
כך אמר מורי דודי [רבינו] צבי מזידיטשוב: יולך אברם כאשר דבר אליו השם וילך אתו לוט, מלשון 'לוטה בשמלה', דהיינו, שאברהם הצדיק הולך בדרכי השם, ובהכרח בכל 'התחלות קשות' הולך אתו איהו לבוש ושמלה [-של פניה חיצונית], ואחר כך יופרד לוט מעמו.

'נתיב מצותיך' התורה א ג

פירוט שְמוֹת באמירת תורה בס"ג
ובאמת בעת אמירת התורה בסעודה שלישית, היה מורי דודי הצדיק רבינו הקדוש [צבי מזידיטשוב] נוהג לפרט שְמוֹת כאלו [-בשילוב] מרוב האור, להתעורר למעלה למעלה.

'נתיב מצותיך' התורה א יד

דוגמא דלעילא
ראיתי למורי דודי הקדוש רבינו הקדוש רבינו צבי, שהיה אומר על כל דבר קטן וגדול, ולשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה' בפה מלא, ואמר, שהוא מכוין להמשיך אור החסדים של היודיין של שם הוי"ה ב"ה, להמשיך לכל דרגין קדישין, לכל ישראל, והיה מייחד על כל דבר קטן וגדול, אפילו מעט מים כששתה, היה שוהה ואומר כמה יחודים, עד כשהיה שותה המים, היה דוגמא דלעילא, להמשיך מים עליונים לשכינת עוזינו אמנו, להחיות נפש כל חי, ברוך חי העולמים. וכן בכל דבר אכילה, כל תנועה ולעיסה היה בדוגמא דלעילא, ומעט מעט שאכל, המשיך רב טוב לבית ישראל.

מ'עשה ארג' הקדמה
ה' דפי זוהר בכל יום

[וה'זוהר'] הוא מרפא ותיקון לחטאים ופשעים של הנפש, וכן נתן מרן האר"י תיקון ליבעל תשובה, שיאמר חמשה דפי 'זוהר' או 'תיקונים' בכל יום, וכך נהג מורי ורבי דודי הקדוש מורינו הרב רבי צבי [מזידיטשוב].

'נתיב מצותיך' התורה א לא

פעולת צדיק לחיים
ופעם אחת בשנת תקע"א לפרט, בחג שבועות, הלך מורי דודי רבינו הקדוש להתפלל קודם נץ החמה, ותפלת שחרית עמד להתפלל זייגער זקס, וקם ששה שעות תפלת לחש של שחרית. והיה שם בעל הבית אחד ור' יוסף שמו, ואמר תהילים עד שסיים כל תהילים, ואחר כך הלך לישן, ובא לבית המדרש ועדיין לא סיים רבינו תפילת לחש, ובעת הסעודה שערך רבינו, לא נתן לו המשרת לר' יוסף הנ"ל לאכול כראוי, והיה יושב באיהו זוית, ואמר ר' יוסף למשרת: הרבי מצער אותנו באריכות תפילתו, ואתה במניעת המאכל! ושמע רבינו בזה, ולקח כוס יין ונתן לו, ואמר: יוסף! אתה אומר שאני מצער אותך, התדע שיש כאן איהו מאות בני אדם, ואני צריך לתקן לכל אחד תיקון נפשו, וכל הצטרכות מקטן ועד גדול, האמת שהנחת בביתך שני ילדים בריאים! והיום חלו שניהם! האחד נחלה עד שהיה קרוב למות, ובתפילתי פעלתי

שהמשכתי לו חיים, ותהלה לאל חזר לאיתנו, והשני לא השגחתי כל כך, והוא כעת בסכנה גדולה. ונתבהל זה האיש, ותיכף במוצאי יום טוב, רכב על סוס ורץ לביתו, והיה מכוון כמו שאמר לו מורי רבי דודי, בשעה מכוונת.

'זוהר חי' ח"א רטו.

כמראה הקשת

זכיתי לראות בראש השנה, אצל מורי דודי, שחל יום ראשון בשבת, וביום השני לא היה מורי ורבי יכול לתקוע, ועמד מורי להתפלל מנחה, ותפלת מנחה שלו היה תמיד אש שורף, שלהבת יה כנדע, וכשראיתי זאת, הלכתי ממקומי ועמדתי אצל החלון, קרוב למקום מורי, להתפלל שם. ואחר התפלה היה דרך מורי, לילך מעט אנה ואנה, וגם להחלון. וכשהחזיר פניו מן הכותל, ראיתי על פניו, זיו וזוהר השכינה, בכמה מיני זיו, וזוהר והדר, כמראה הקשת של מעלה, בגוונין הנירון, ונפל עלי פחד ורעדה, ונפילתי לאחורי, והחזיקו בי בני אדם שלא אפול, ולא ידעו הסיבה, וכשראה מורי את הרעדה שלי, החזיר את פניו לכותל, וסמך ראשו על הכותל, שנים או שלשה רגעים, והחזיר את פניו, ולא ראיתי עוד שום דבר. וגם בעת פטירת מורי, הרגשתי וראיתי זיו וזוהר כזה עליו, ומזה זכיתי להשגת תורתו.

'נתיב מצותיך' היחוד ד ד

הסתלקותו

וקרוב לימי זקנתו, התחיל לחבר חיבור מסודר על הזוהר, והכניס בתוכו כל הנכתב בצדו של זוהר שלו וקונטרסים שהיה לו, וחיבר חיבור קדוש. ובערב שבת קודש שנת כימ"י צאת"ך (תקצ"א) סיים חיבורו בשלשה קדושות, ובשבת נחלה, וניגנו בליל רביעי י"א תמוז. ועמדתי אצלו בעת ההוא, ואמרתי כמה תשבחות, והיה מורי דודי מלהיט ומאיר, וכל הבית היה מלא אור ונשמות, וברעו עלאה אסתלק, לרעו דלעילא, קדוש קדוש קדוש.

'זוהר חי' ח"ג עח:

שלשלת הקבלה

רבינו [צבי] מזידיטשוב לא בא לעולם, אלא להרים כח רזי התורה לכל דורינו ומשפחותינו, כי שאר צדיקי הדור עושין הסתרה לסתרי תורה, ואנחנו בעזרת השי"ת נגלו כל ימינו מצפוני לבנו, כפי שקבלנו מאממו"ר זלה"ה ומרבינו [צבי] מזידיטשוב, ומה שאמרו רז"ל כבשם ללבושך, זה דייקא בדורות ראשונים, שהיה בהם גודל אמונה ובטחון, והשגחות אין סוף ברוך הוא היה יותר בגלוי, אבל עתה בגלות המר הזה, 'לולי תורתך' תורת אמת רזי התורה 'שעשועי', 'אז אבדתי' ח"ו 'בעניי' כנדע למשכיל דקדושה, לזה משבח אני את רבינו הקדוש מזידיטשוב, שזכינו מכחו למקצת רזי תורה, ואמרתי, 'ה' מנת חלקי' רצה לומר הקב"ה נתן לי חלק רזי התורה במתנה, כי אני בעצמי בוודאי לא זכיתי לזה לבד, לכך 'יכוסי' עולה ק"ב מנין שמו של רבינו צבי מזידיטשוב, 'ואתה' הקב"ה 'תומך גורלי' שנתת נשמתו במשפחה זו שהם ראים לגלות מצפוני רזי התורה הקדושה. והשם הטוב ברוב רחמי וחסדיו יעזרני שלא אכשל ולא אבוש בעוה"ז לצורך עבודת הבורא ב"ה, ולא לעוה"ב נגד משפחתי הצדיקים נבגי"ע, ובזכותם לא ימוש התורה מפניו ומפי זרעי וזרע זרעי מעתה ועד עולם אמן.

'בן ביתי' תהלים טו ה